

זקנים, שהנביא איננו בבית. היא נשבעה. כמובן, באללה.

אני לא תושב שהכי חשוב בחיים זה להתבשר וללכת עם בחורות. כי אני דבק באללה. נכון שקשה לוותר על דברים מסויימים, אבל ויתור על דברים הוא חלק מהגיהאד. ג'יהאד הוא לא רק מילחמה חורמה. יש 13 סוגי ג'יהאד, כמו תפילה, קיום-מיצות, כיבוש היצר ולמידת הקוראן. הג'יהאד כמילחמת-חורמה הוא הסוג הי אחרון, הכי קטן, שהלה עליו חובה רק במדינה מוסלמית.

תכלית

החיים

ה וסיף תוסיף: אנחנו מכבדים את היהודים. את כל העמים. את הומייני אנו מכבדים כמנהיג דתי, כי מיצות אללה היא לכבד אישיות שמקיים את מיצות ההלכה. אבל איננו מאמינים בחיקוי דמות יות ואישים. זה לא על פי הדת. אנחנו מכבדים גם את משה רבנו ובתפילה אנו מברכים את אברהם אבינו, ומאמינים ב-25 נביאים ש-21 מהם יהודים. טוב לי להיות בחברה מוסלמית אבל אינני זקוק למדינה מוסלמית. אני יכול לקיים את מיצות הדת גם בכפר שלי, וזה לא צריך להפריע לשלטון או לממשלה.



בהמה: כך ראה את עצמו חג' חו' טיין בעתו, לפני שהוא חזר בתשובה. הוא ישב 12 שנה בבתי-סוהר.

האיסלאם הוא תכלית החיים. סיכם תוסיף, וכדי להדגיש את דבריו סיפר סיפור מן המסורת המוסלמית. אחד שאל את חברו: "מה יהיה אם לא אקיים את מיצות הדת?"

אמר תקיים אבל הישאר באדמת האל."

שאל הכופר: "הלא אללה ברא את הכל, או איך לא אהיה באדמתו?"

ענה המאמין: "אם כך, הסתתר לפחות מעיניו כשאתה חוטא."

היקשה הכופר: "אללה רואה הכל, איך אסתתר מפניו?"

ענה המאמין: "כשיבוא מלאך המוות להוציא את נשמתך, התנגד לו!"

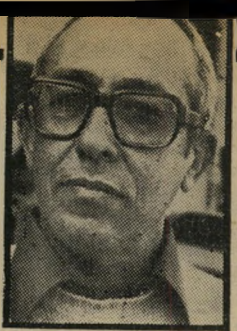
התפלא הכופר: "איך אתנגד? הוא לא יסכים."

או כשיבואו המלאכים, ביוסי-הדין, לקחתך לגיהנום התנגד להם, הציע המא-מין.

לא אוכל להתנגד, נבהל הכופר.

אם כך, הסביר החבר המאמין, אם אתה חי באדמת האל ואינך יכול להסתתר מעיניו, ואינך יכול למנוע מלאך המוות ומהמלאכים לקחתך לגיהנום, איך אתה רוצה שלא לקיים את מיצות הדת? וזה שכנע את הספקן — שהתאסלם.

יעקב שרת / איש מאדים עוד רגע היסטורי



המדהים הזה! הלא זאת פשוט מהפכה!!! בחורה ישראלית — מתבקש לסייף, "גזעית" — קמה ומכריזה בריש גלי: הלאה היוון הפוטנציאלי! מקץ כמה וכמה שנים — המיספר הוא עניין לניחוש — קמה בחורה, שכל פרנסתה על השכרת גופה לסוחר-אריג; כלומר, שכל פרנסתה על היותה פיתיון, אמצעי גרוי וקניאה ללובשות-פוטנציאליות של מלבוש ומינחו; כלומר בן-אדם שמתלבש לפי פקודה, וצועד לפי פקודה, ומחייך לפי פקודה, ומצטלם לפי פקודה כמו איזה אוטומאט — כן, באוטומאט הזה יש גם חריץ שכסף רב משתלשל לתוכו; כלומר מין עבד, יותר נכון שיפחה מאולפת, מטופחת, מפורכסת, שמשרתת אינטרסים מיסחריים חובק-זרועות-עולם בתשלום שמון, הכולל גם את כבוד האדם באשר הוא אדם, ובמיקרה מסויים זה גם את כבוד האשה באשר היא אשה — ובכן, קמה הבחורה הזאת ואומרת לא עוד!

לא, לא, "לא-עוד" להשכרת הגוף והפרצוף והחיוך והנש-יות. זה לא, עד כדי כך לא השתגענו במחלקת שיויון האשה, אבל לא עוד זיון פוטנציאלי, שמתעם, חברה'ס! (סליחו לי, להתיימר בצעירות (52) איני יכול, אז באמת הצעירים שלנו אומרים, "חברה'ס! אוי לאזוניים שכך שומעות!) אבל לנושא, לנושא!

הזיון הפוטנציאלי מת. נגמר. זה נמאס! מעכשיו או זיון זיוני או פוטנציאל פוטנציאלי, ותשכחו מהעניין הפוטנ-ציאלי ההוא- זהו זה, תברה'ס, ואיך אחרי סוף הזיון הפוטנ-ציאלי היא, "נתקעה", ואף מלה לא התחברה לה למרות חוקי ההסתברות, והתחילה לבכות או כימעט לבכות מרוב יאוש, עד שהגיעה סוף-סוף לתראות בשבוע הבא, תוכלו לקרוא בעצמכם, פוטנציאליים שלי, איש איש כיד הפוטנציאלי אשר חננו אלוהים, ונאמר אמן.

עוד יושר

ועשיתי על הסופדים / הנפרדים מבסיס רפידים: יהודים! אל ספור לעץ ואבן, אל בכות, אל קנים והנה, אל חי ואנחות, כי יש לעם תיקוה ואם תרצו — יש גם תוכנית, ובהתגשמה מדי עשור יושר: "חזרנו רפידים אליך בשלישית / בחמישית / או בשמינית!"

פסוקו

"יש דבר שיאמר: ראה זה — חדש הוא!" כבר היה לעולמים אשר מלפנינו!" (קוהלת, א', 10).
אמר רבי פסוקא ברבי פסיקא: אותו פסוק משל קוהלת החכם באדם הוא, ותלית-עלים של הלכות יכולני לתלות בו, אפס כי לא בחוכמה ולא בבניה עסקינו היום, אלא בדעת. קיבלתי מאבי רבי משה בן-יעקב ע"ה, שקפדן גדול בלשון עברי היה, שאין לך מכשלה גדולה ממכשלות שכושל בהם מתרגם שעה שהוא נתקל בפסוק או בניב שבראה העברית הקדושה בריאה ראשונה, ותורגם ללשונותיהם, וחזרו ומתרגמו לעברית! והרי הדבר דומה לקוף בו תוכי!
ומעשה שהיה והייתי נוסע באוטובוס ונתעכב בדרך כמו שעה-שעתיים ביגלל טיפה אחת של גשם, ולא הנחתי לאותו אמן שילך תמס, שהרי אין לך דבר שאינו חזיר כזמן, והוצאתי מצקלוני כתב-עת מעשה חושב שקורין, זמנים רבעון להיסטור-יהי."

עם שאני פותח את כתב-העת ובודק מי המו"ל (אזוניבר-סיטת ת"א וזב"ס) ומצי העורך (עדינת זרטל) וכל הנוסעים סביב שתיים עליו להציץ בחידוש, ומה גם ששעתם פנוייה, שהרי אין מינהג הקריאה באוטובוס רווח במקומותינו, ואילו הייתי שר של חינוך הייתי עושה מודעות הרבה ללמד בני ישראל להיות עם קורא ספר באוטובוס, ובלבד שלא ישתכר מהם מקום ירדתם, ובכן, מה קורא אני שם אבחר-כך? יותא אנה חיבור שקורין משה, שכתב בשעתו יהודי מחכמי ההיס-טוריה ולואיס ניימר שמו, ואותו חכם גדול שלידתו במיזרח-אירופה הלך אצל לונדון ולימד את האנגלים פרק בתולדו-תיהם, עד שנימנו וגמרו ועשאוהו "סר", ולימים כתב משה חשובה שקורין, "היסטוריה", והיא המסה שקראתי בלבוש עברי באוטובוס, ונהייתי גם נהניתי מן התרגום, שיכול בעליו להשתבח בו, שכן אין לך עונש אכזרי למתרגם מקריאת דבריו בדפוס, שכבר אי-אפשר לו לתיקון, וכל מה שיחזור ויערוך את עצמו, ויערכו אחרים אותו, גזירה היא שלימים שיג המתרגם, ולעתים אף הקורא קריאה של ממש, שהיא אפשר להיטיב קלוע במלאכת התרגום, ואין מנחם אלא במהדורה הבאה, בלא שאלת תמיד וזכה לראות אור עולם; ובכן, קורא הייתי באתה מסה מבריקה, ומחרתה בני לביני אילו אותו חכם לואיס ניימר היה כותבה היום, בני היה גורע ומה היה מוסיף, עד שנחה עיני על ציטוט שציטט אותו ניימר גופא אי-משם, לרמוז שמבני-ברית הוא, והביאו המתרגם במרכ-אות כפולות לאות וסימן, והריהו לעיניכם: "היש דבר שעליו יאמרו אנשים, ראה, חדש הוא! כבר היה כמותו בדורות שקדמו לנו."

צאו וראו כמה יגיעות נתייגע המתרגם, ושמו בישראל אמיר אורן, בלשונה של ניימר, שלשון תלמיד-חכם היא, ושרה ואף יכול, עד שחלשה דעתו מול אותו פסוק בקוחלת, פרק א' פסוק י', וכבר נאמר שגיאות מי יבין, ומה שהיה הוא שיחה, ומי יתן ולא תוסיפו דאבה עוד. מייד תשמעו את החדשות.

הם התכנסו יחדיו, וראש-הממשלה בא כאשר הבטיח, ועימו כמה וכמה בני פמליה, והטלוויזיה טילוזה (אחי ורעי בני-עבר, אם אפשר לנרמל, למה לא לטלווז!), והעם ראו ושמעו את הקולות באירוע ההיסטורי של הגשת עצומת רמת-הגולן היא חלק בלתי-נפרד של ישראל, וראש-הממשלה נאם, ובין השאר אמר: "הו רגע היסטורי!"

מה זאת אומרת היסטורי! עוף לא ציץ. ציפור לא מרחת. העולם כולו עצר והחמיץ סיבוב! הגיעו בעצמכם! כדוכך יהודים, אזרחי מדינת-ישראל, קבעו מרצונם החופשי כי הבל-ארץ מסויים, שנכבש מידי ארץ שכנה במילחמה בשנת 1967 — להוציא כמה נתחים שכבר הוחזרו משום-מה לאותה ארץ מסויימת — שייכים לכובש ולא לבעלים החוקיים, הטוענים בהעלות היום כאתמול, ונתמכים בכך על-ידי כל אומה ולשון. האם גילוי נפלא שכזה של תבונה לאומית והעזה מדינית בימים טרופים אלה אינו ראוי לרגע היסטורי מפי ראש-הממשלה, אמן חלוקת הרגעים ההיסטוריים?

אודה ואתודה, כשאני מסייר בגולן מתקשרים במוחי גם הירחורר-עצירה אימפריאליסטיים נוסח: "לעזאזל, מה הסורים האלה צריכים את השממה הזאת?"
מה לעשות, השוטים האלה פשוט לא מוותרים, לא פחות מהמצרים שלא ויתרו על שעל אחד של סיני. ואם כך, השאלה מתמצה בסופה למיבחו הכוח (על מוסר נדבר פעם אחרת): יהיה לנו כוח, הגולן יהיה בידנו. לא יהיה — הוא יוחזר כסיני. אז יש לנו או אין לנו כוח? אינני יודע. אבל מה שאני יודע הוא שאין שום הסיפה בין נכונות לחתום על עצומה ובין נכונות להילחם ולשפוך דם על מיומשה.

אבל מי מדבר על דם? נדבר על דבר זול הרבה יותר: כסף. היש באוצרנו מסה למימוש רמת-הגולן-היא-חלק-בלתי-נפרד-שלישראל! כן, אני שומע צילצול מעות! רישוש שטרות! הבו כסף, יהודים, הבו מאשר ידבכם לבכם, מאשר ירוקן כיסכם, מאשר תהדק חגורתכם — איספו, קבצו, שנורו, חימסו — והשקיעו עוד היום בגליל הגוים, כי עד שתספחו קיסם תאבדו קורה.

הקוף הפוטנציאלי

עוד לפני שהמחשב-דור-שלישי איפשר לעשות זאת בן-שניה, ישבו מלומדים גדולים שיבעה ימים ושיבעה לילות, חישובו היטב לפי כל חוקי ההסתברות, והעלו, כי יש סיכוי מסויים של אחד לכדוכך ספרות מסויימת, שקוף אשר יושב אל שולחן, ותונח לפניו מכותנת-כתיבה, ואצבעותיו יונחו על מערכת קלידיה, יתקתק וילך את כל כרכי "מילחמה ושלוש" בלי לחסר קוצו של טולסטוי. אמרתי סיכוי מסויים. לא אמרתי סיכוי סביר. אבל סיכוי הוא סיכוי.

הסיכוי הפוטנציאלי הזה קסם, ככל הנראה, למעצבי "ידיעות אחרונות", אשר בתחרות-האיתנים שלהם עם "מעריב" על נפש הקורא הפוטנציאלי, וביחוד על נפש הקורא הצעיר הפוטנציאלי (אגב, בוודאי שמתם לב, שהמלים "בחור" ו"בחור" רה" נעלמו מן השפה העברית ופינו מקומן ל"צעיר" ו"צעירה", עד שהיום להגיד על מישהו, "בחורה" נשמע קצת מרשיע, לא עלינו; כל יתונאינו באשר הם, לרבות "מעריב" ו"ידיעות", מתנבאים אך ורק בסינינו, "צעיר", והגיעו דברים עד כדי כך, שלא אתה אתה קורא על מעשה באחד "צעיר בן 28", להודיעך כי אכן צעיר הוא, אבל לנושא, לנושא!

ובכן, כפי שאמרת, במאבק על הקורא הצעיר הפוטנציאלי השיג "ידיעות" שיא חדש, שאפשר לקרוא לו, "כיבוש הקוף הפוטנציאלי".

די במתיחה. כוונתי למה שקרה בשבוע שעבר בשבועון החדש, "ראש בראש" של "ידיעות", שבתור עיתונאי פוטנציאלי עינתי בו עיני היטב, ומה גיליתי שם אם לא את נסיון ההסתברות המפורסם של הפקת "מילחמה ושלוש"? לא, חלילה בקוף. לא ולא. התלבש שם מי שהתלבשו על יעלת-חן העונה לשם חלי גולדנברג, הושיבה אל שולחן, הניחו לפניה מכותנת-כתיבה ואמרו לה: חלי, את רואה את, הקונפמיטר הזה? זה מכותנת-כתיבה. את רואה פה, לפנים, המש שורות של קלידים? הם כוללים את כל אותיות האלף-בית ואת כל הספרות ועוד כמה סימנים, וכל מה שאת צריכה לעשות זה להקיש עליהם.

המחשב של הקוף, סליחה, הקורא הפוטנציאלי שלנו, כבר העלה שכל מה שתכתבי יהיה טוב בשבילו, ומה שטוב בשבילו טוב בשבילי!

חלי היא בחורה טובה (צעירה בן 25, וקצת"), חלי היא בחורה יפה, חלי היא דוגמנית (צמרת?), חלי היא בחורה ישרה. "אז מה פלא שכמעט התעלפתי," היא מתודה לפנינו בכוח מנוע כר-ידיה האלוהית עם הקלידים. אבל, כפי שהמוש-כים בחוטמי היפה ידעו מראש, רק כימעט. היא התאוששה. ונעבור עוד כמה פסוקים על בעיות קיומיות מכבשוננו של הצעיר הפוטנציאלי, יצא לה מין פסוקון חמודון, פוטנציאלי שכזה: "ושנמא (חלי), אנא יפה, לעולם אל תגידי ואל תכתבי, ווש!" זה מצלצל אמרה! לא צורם להחריד! בכל פעם שיתחשק לך להגיד או לכתוב, ווש", תגידי רק, וי", ותיווכחי שדי בכך, אבל לנושא, לנושא!

ובכן, כך כתבה חלי באותו פסוק פוטנציאלי: "ושנמאס לך שמתיה חסים אליך כמו לזיון פוטנ-ציאלי" (ופה, עבד לעברית שכמותי, לא, "אתקן" ל"זיון" בכוח).

אני מוכרח לנשום עמוק, ולכן אני פותח בפיסקה חדשה. אתם שמעתם מה שחלי אמרה? אתם יורדים לסוף הגילוי